

PROP DE VOSALTRES

Montserrat i la Mare de Déu

Estimats diocesans:

Per a moltes persones, famílies i comunitats, el dia 27 d'abril és una data molt significativa del calendari. Celebrem la festa de la Mare de Déu de Montserrat, una advocació molt estimada pel poble de Déu que pelegrina per aquestes terres i que és admirada pel conjunt de Catalunya en un any especialment emotiu, sobretot per l'aniversari de la seva Confraria. A més, des de sempre, la comunitat benedictina de Montserrat té cura de la història, la devoció i el culte a la Patrona des de fa mil anys, que s'afegeix al permanent atractiu que suscita en molts catalans l'emblemàtica muntanya, que és centre espiritual que guarda el tresor de la imatge de la Mare de Déu.

Tenim moltes publicacions sobre la història de l'advocació: primer, quan va començar en una ermita que data de l'any 1025, amb una comunitat benedictina i un abat independent el 1082; després, amb la construcció d'un gran santuari d'important influència espiritual i social durant centenars d'anys, fins a arribar al segle XIX, quan va sofrir incendis, saquejos i exclaustacions; i, ja al segle XX, durant la Guerra Civil, amb la destrucció de les dependències del monestir i la mort de molts monjos. Cap al 1950 el nombre de monjos s'acostava als 150 i actualment n'hi ha al voltant de cinquanta. El santuari també té una escolania infantil que solemnitza les festes litúrgiques i s'ha guanyat un reconegut prestigi entre els devots, els professionals de la música i la resta de conjunts corals.

Enguany s'ha celebrat el 800è aniversari de la fundació de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat. Per això s'han celebrat un gran nombre d'activitats al santuari i en altres indrets, que ha culminat amb la visita de 800 confreres, acompanyats

d'alguns monjos amb el P. Mayol al capdavant, al papa Francesc al Vaticà, el passat mes d'octubre. D'aquesta important i única Confraria, amb seu al mateix santuari, hi ha delegacions a moltes poblacions. A la nostra diòcesi es va implantar a la fi del segle XIX i ha tingut una forta presència eclesial a la ciutat de Lleida. Últimament, s'ha creat una nova delegació a la parròquia d'Aitona. Comprovem

amb alegria i satisfacció que la devoció a la Mare de Déu no mor, perquè està permanentment arrelada en el cor dels catalans. Demanem la seva intercessió per a qualsevol situació personal, familiar o comunitària; li donem gràcies quan ens sentim atesos i estimulats a fer el bé indicat pel seu Fill; i en transmetem la devoció als parents i coneguts, recordant la seva maternitat cap a tots nosaltres.

A totes aquestes consideracions cal sumar una qüestió local, ja que la Confraria de Lleida s'ha proposat un nou repte en la seva llarga marxa: restaurar l'altar de la Mare de Déu de Montserrat, situat en un lateral de l'interior de la catedral, el qual, després de més seixanta-vuit anys de la seva inauguració, presenta símptomes de deterioració i requereix una actuació urgent. És per això que ja han entaulat converses amb els tècnics restauradors i, si Déu vol, començaran els treballs —que duraran tot el mes— a principis de maig. La Junta Directiva està molt il·lusionada en aquesta actuació imprescindible i ja ha sol·licitat l'ajuda econòmica dels seus socis per completar l'obra. Des d'aquesta pàgina del *Full* us demano que hi col·laboreu.

A part d'aquesta acció material de l'altar hi ha un altre repte molt més important en què convé insistir, tal com ho fa de manera constant la Junta: l'esforç de promoure i difondre la devoció a la Mare de Déu, demanant-li ajuda perquè tots els diocesans assoleixin una vida cristiana autèntica, coherent, fidel i solidària, segons el mandat del Senyor. Com a bisbe, amb els sacerdots i els membres de la Vida Consagrada, farem el que pertoca i col·laborem de manera entusiasta per aconseguir-ho en totes les nostres comunitats.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

La Jornada Sacerdotal homenatja els 25 anys de dos preveres

Una seixantena de preveres i diaques de la diòcesi de Lleida van celebrar el passat Dimarts Sant la Jornada Sacerdotal, en què enguany es va retre homenatge als 25 anys de sacerdot dels mossens Casildo Rodríguez i Víctor Martínez.

En un acte a la Casa Sacerdotal, el bisbe Salvador va donar la benvinguda als assistents i va des-

taçar la importància de la celebració de les noces de plata dels dos sacerdots. Després de l'Ofici de Lectura i de les intervencions dels dos preveres ordenats el 1999, es va projectar un recull de capítols de la sèrie televisiva *The Chosen (Els Escollits)*, sobre la vida de Jesucrist i van compartir un dinar, abans de la celebració de la Missa Crismal a la Catedral (més informació, pàgina 3).

CERCA DE VOSOTROS

Montserrat y la Virgen María

Queridos diocesanos:

Para muchas personas, familias y comunidades el día 27 de abril es una fecha muy significativa para su calendario. Celebramos la fiesta de la Virgen de Monserrat, una advocación muy querida por el pueblo de Dios que peregrina por estas tierras y admirada por el conjunto de Cataluña en un año especialmente emotivo por otras consideraciones. La comunidad benedictina de Montserrat que guarda la historia, la devoción y el culto a la Patrona desde hace mil años, el aniversario de la Cofradía y el permanente atractivo que suscita en muchos catalanes la montaña que atesora la imagen de la Virgen, centro espiritual de aquel emblemático lugar.

Abundan las publicaciones que informan sobre la historia de la advocación en una ermita que data del año 1025, con comunidad benedictina y abad independiente en 1082, con la construcción de una gran santuario con mucha influencia espiritual y social durante centenas de años llegando al siglo XIX cuando sufrió incendios, saqueos y exclaustaciones y, ya en el siglo XX, durante la Guerra Civil, con la destrucción de las dependencias y la muerte de muchos monjes, cuyo número se acerca en 1950 a los 150 siendo en la actualidad alrededor de cincuenta. Cuenta el santuario con una escuela infantil que solemniza las fiestas litúrgicas y tiene un reconocido prestigio entre los devotos, los profesionales de la música y el resto de conjuntos corales.

Este año se ha celebrado el 800 aniversario de la fundación de la Cofradía de la Virgen de Montserrat. Con este motivo ha tenido lugar un gran número de actividades en el santuario y en otras partes culminando con la visita de 800 cofrades, acompañados de algunos monjes con el P. Mayol a la cabeza, al papa Francisco en el Vaticano el pasado mes de octubre. En muchas poblaciones existen delegaciones de esta importante y única Cofradía con sede en el mismo santuario. En nuestra diócesis se implantó a finales del siglo XIX teniendo una fuerte presencia eclesial en la ciudad de Lleida. Últimamente se ha creado una nueva delegación en la parroquia de Aitona. Comprobamos con alegría y satisfacción que la devoción a la Virgen no muere, está permanentemente situada en el corazón de los catalanes. Pedimos su intercesión para cualquier circunstancia personal, familiar o comunitaria; damos gracias cuando nos sentimos atendidos y estimulados para hacer el bien indicado por su Hijo; transmitimos la devoción mariana a los parientes y conocidos recordando su maternidad hacia todos nosotros.

Añado a estas consideraciones una cuestión local. La Cofradía de Lleida se ha propuesto un nuevo reto en su larga andadura: restaurar el altar de la Virgen de Montserrat situado en un lateral del interior de la catedral, el cual, tras más sesenta y ocho años de su inauguración, presenta síntomas de deterioro y requiere una actuación urgente. Para ello ya han entablado conversaciones con los técnicos restauradores y, si Dios quiere, empezarán los trabajos a principios de mayo y durarán todo el mes. La Junta Directiva está muy ilusionada en esta actuación que la considera imprescindible y ya ha solicitado la colaboración económica de sus socios para completar la obra. Desde esta página del Full pido a todos que participemos en este reto.

Aparte de esta acción material del altar hay otro aspecto mucho más importante y que conviene insistir. Así lo hace de forma constante la Junta; se trata del empeño en promover y difundir la devoción a la Madre de Dios pidiéndole ayuda para que todos los diocesanos logren tener una vida cristiana auténtica, coherente, fiel y solidaria según el mandato del Señor. Este obispo, los sacerdotes y los miembros de la Vida Consagrada harán lo propio y colaborarán de forma entusiasta para conseguirlo en todas nuestras comunidades.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Alacant rep una relíquia del beat Francesc Castelló Aleu

Una nova relíquia del jove màrtir lleidatà Francesc Castelló, afusellat el 1936 en el context de la Guerra Civil, ha sortit aquesta Setmana Santa amb el pas de la Verge Mediadora de totes les Gràcies, titular de la coneguda Germandat del Perdó de la ciutat d'Alacant. La relíquia és un fragment de roba del màrtir dins d'un reliquiari i va sortir a la processó del Dijous Sant que parteix de la Concatedral de Sant Nicolau de la capital alacantina, ciutat on va nàixer Francesc Castelló el 1914.

La relíquia del beat lleidatà ha estat donada per la Comissió Pro Canonització del Beat Castelló, responent així a la petició efectuada per aquesta confraria. Va arribar a Alacant en víglies de la Setmana Santa i fou l'alacantí José Luis

Bravo, que havia residit a Lleida com a ferroviari durant molts anys, i confrare de confraria de «la Somereta» de Pardinyes, qui fou l'encarregat de lliurar-la personalment a la presidenta de la Germandat del Perdó, María Dolores Dólera, en un acte institucional presidit pel pare Tomàs Bordera i celebrat a la Concatedral. A la celebració de rebuda de la relíquia hi va assistir la regidora de Festes de l'Ajuntament d'Alacant, Cristina Cuntada, i el president de la Junta Major de la Setmana Santa, Alfredo Llopis.

La relíquia anava acompanyada d'un certificat d'autenticitat signat pel vicepostulador de la Causa de Canonització, Mn. Gerard Soler, amb el segell oficial del Bisbat de Lleida.

La Sang a punt per les obres a la façana i a la teulada

L'església de la Sang, ubicada al carrer Germanetes de Lleida, se sotmetrà a una actuació d'urgència davant els problemes estructurals de l'immoble. Les obres està previst que comencin en les properes setmanes. El projecte executiu estarà a punt al llarg d'aquest mes d'abril i es presentarà a la Generalitat per sol·licitar les llicències i permisos per poder començar les obres. En una primera fase es farà la part més essencial, la teulada i la façana, on s'han produït esquerdes que poden comportar el risc d'un despeniment. Precisament, l'església es va apuntalar l'agost per esquerdes a l'interior.

Aquestes primeres obres tindran un cost de 458.000 euros, una bona part dels quals seran finançats per la Generalitat, la Diputació i la Paeria. El temple de La Sang va ser construït al segle XVI i va ser declarat Bé Cultural d'Interès Nacional l'any 2016.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

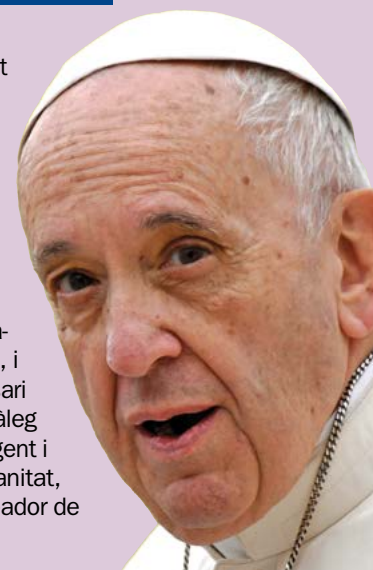
@Pontifex_es: «En aquest Any de la Pregària, estem convidats a deixar espai a l'oració que neix de l'Esperit Sant. Ell és qui sap posar en els nostres cors i en els nostres llavis les paraules justes perquè el Pare ens escolti» (29 de gener).

@Pontifex_es: «Preguem junts perquè els malalts terminals i les seves famílies rebin sempre les cures i l'acompanyament necessaris, tant des del punt de vista mèdic com humà» (30 de gener).

@Pontifex_es: «La ira és un vici que s'estén amb rapidesa i destrueix les rela-

cions humanes. Per això, sant Pau recomana: «No permetin que la nit els sorprengui enutjats» (Ef4,26). Si durant el dia sorgeix algun malentès, no hi ha que lliurar la nit al diable» (31 de gener).

@Pontifex_es: «El camí del diàleg interreligiós és un camí comú de pau i per la pau, i consegüentment, és necessari i sense marxa enrere. El diàleg interreligiós és un servei urgent i insubstituïble per a la humanitat, per a lloança i glòria del Creador de tots» (3 de febrer).

El Sant Enterrament, suspès per la pluja

Sant Enterrament

Processó el Silenci

La pluja va obligar a la suspensió de la processó del Sant Enterrament a Lleida el passat Divendres Sant. Malgrat això, desenes de lleidatans es van congregar a l'església de la Sang, on es va celebrar una «processó improvisada» a cobert, amb la participació d'agrupacions de tambors i bombos d'alguns dels passos, que van tocar algunes marxes. De fet, el moment més emotiu va ser quan la Casa d'Andalusia va moure el pas del Trobament de Jesús amb la Mare de Déu i es va cantar la saeta del Cristo Madero. El bisbe Salvador va dirigir unes paraules als presents lamentant la suspensió, però agraint el do de la pluja, tan reclamat en múltiples pregàries en temps de sequera.

A la ciutat sí que es van poder celebrar amb normalitat les processons del Trasllat, el Dimecres Sant, i la del Silenci, la nit del Dijous Sant. A la diòcesi s'han celebrat nombroses processons i Via Crucis, entre els que cal destacar el conegut ritu del Desclavament a la Granadella, únic a Catalunya, i que des de fa més de tres-cents anys escenifica el descens des de la creu del cos de Crist.

En el marc de la Setmana Santa, la Seu Vella també va ser el marc on va culminar el Via Crucis interparroquial organitzat per la Pia Unió de Portants del Sant Crist i les parròquies de Sant Llorenç, Sant Martí i la Unitat Parroquial Pilar-Magdalena.

Solemne i multitudinària Missa Crismal a la Catedral

La Catedral de Lleida va acollir, el passat Dimarts Sant, la Missa Crismal. El bisbe Salvador, acompanyat del bisbe emèrit Joan i de la major part dels mossens i diaques de la diòcesi, va convidar els sacerdots a renovar les promeses i la seva dedicació al Poble de Déu. En la seva homilia va demanar pregar pels sacerdots i per les vocacions, al mateix temps que va explicar als fidels el sentit de la consagració del crisma i la benedicció dels olis. El prelat també va demanar «consol pel dol que pateixen els afectats per les guerres, per la fam, o els migrants que no tenen res», així com «no amagar-nos de ser cristians». Membres de la vida consagrada, fidels de Lleida i d'altres pobles de la diòcesi van omplir la nau central de la Catedral en una celebració solemne i multitudinària.

REFLEXIONS

Tornar al Parenostre

Legint un llibre de pregàries per a infants, no més passar la pàgina del títol, em trobo amb la dedicatòria. Diu l'autor: «Per a la meua mare, que em va ensenyar el Parenostre». En el recordatori del traspàs d'una difunta llegim: «Estem molt agraïts a la nostra mare perquè... i perquè ens va ensenyar a resar el Parenostre». «Vosaltres, pregueu així: Pare nostre...» (Mt 6,9-13). Molts de vosaltres, lectors, i jo també, som d'aquesta colla que aprenguérem a dir a Déu Pare de llavis de la mare o del pare. Sabem la vivència que s'amaga darrera d'aquells moments i d'aquestes paraules i la tendresa.

La família és el primer lloc de socialització que té l'ésser humà. Hi aprenem a relacionar-nos amb els altres i, alhora, a prendre consciència de qui som. També és on s'inicia el nostre procés educatiu. Els pares, que són els educadors fonamentals dels fills, no ensenyen només destreses o habilitats; ensenyen, sobretot, un estil concret de viure, d'interpretar i afrontar la vida. Els fills al seu costat fan un aprenentatge per a la vida. És sabut, també, que els aprenentatges primers són punts especialment importants de construcció de la realitat durant tota la vida. Per això hi ha coses que s'han d'aprendre a casa, perquè formen part del mestratge que correspon als pares. No convé delegar-les en altres marcs educatius. És el cas, de manera destacada, per als cristians, del desvetllament de l'experiència religiosa: conèixer Déu Pare i aprendre a relacionar-s'hi.

És bo que els pares i les mares cristians ofereixin als seus fills aquesta possibilitat: aprendre el Parenostre dels seus llavis. Cal fer l'espai per ensenyar-lo i després acompanyar el procés que el converteixi en pregària habitual: al matí abans d'anar a l'escola, a la nit abans d'anar a dormir, quan preguem en família, a la celebració de l'eucaristia... Els anys passaran. Els infants esdevindran adults. Alguns seguiran creixent en la fe, vetllaran el seu aprofundiment, la vivència i la celebració. Altres, per múltiples causes, refredaran la seva experiència o potser fins i tot l'abandonaran. En el record de tots, però, quedarà el testimoni de la fe de la mare, del pare o d'ambdós, la tendresa de les seves paraules, la seva convicció i confiança en Déu. Només Ell sabrà quantes vegades, d'una o altra manera, uns i altres han tornat al Parenostre.

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / SI 41 / Jo 10,1-10]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. ■ Dimarts [Ap 12,10-12a / SI 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. □ Dimecres [Fets 12,24-13,5 / SI 66 / Jo 12,44-50]. Sant Fidel de Simaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe; Conversió de sant Agustí; santa Maria Eufràsia Pelletier, rel. fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev. fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

25. ■ Dijous [1Pe 5,5b-14 / SI 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista,

cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Anià, bisbe; santa Calixta, mr.

26. □ Divendres [1C 2,1-10 / SI 118 / Mt 5,13-16]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anaclet, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pasçasi, bisbe; sant Rafael Arnáiz Barón, trapec.

27. □ Dissabte [Fets 1,12-14 / SI 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Ma-

re de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entronitzada, 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg. de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prevs. de Barbastro.

28. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 9,26-31 / SI 21 / 1Jo 3,18-24 / Jo 15,1-8]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís Maria Grignon de Montfort, prev.

Diumenge IV de Pasqua (B)

COMENTARI

«La salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist»

L'Esriptura ens va presentant de formes diverses la realitat de Jesús de Natzaret. A l'evangeli avui el presenta com el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles; això no ho fan els mercenaris, els qui treballen només a jornal. Després torna a repetir el mateix: *El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Soc jo qui la dono lliurement.* La mort de Jesús, doncs, és l'entrega lliure i voluntària del Senyor per nosaltres. Perquè ell és Senyor de la vida i de la mort. Per això diu, *tinc poder de donar-la i recobrar-la*: això només ho pot fer Déu. Jesús és el Senyor. Hi ha un altre aspecte important: *Jo reconec les meves ovelles i elles em reconeixen a mi i (repeteix) dono la vida per elles.* Per això pot dir amb tota propietat: *Jo soc el bon pastor*; podríem dir: l'únic bon pastor. Aquesta és l'afirmació que fa Pere a la primera lectura; ha curat un invàlid i ara li demanen compte del que ha fet. La seva resposta és clara: *Aquest home el teniu sa davant vostre pel poder del nom (la persona) de Jesucrist, el Natzarè.* I recorda el missatge central de la nostra fe: *Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts.* I ara en dedueix la gran conseqüència: *La salvació no es troba en ningú més perquè sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.* L'únic Salvador de tot el món, de tots els homes i dones no és altre que Jesucrist mort i ressuscitat. No hi ha cap altre déu ni cap altre Senyor. L'afirmació és clara i rotunda. És que no hi ha hagut mai ningú a la història que hagi donat voluntàriament la seva vida i l'hagi recobrada: només Jesús l'únic bon Pastor, l'únic que en salva. Ell ens ha concedit de *ser fills de Déu, encara que de moment no s'ha manifestat com serem; però Déu ens reconeix com a fills seus i ho som.* Som fills de Déu! Ara cal que coneguem i estimem l'únic bon Pastor i Salvador, que sapiguem escoltar la seva veu, i seguir el seu exemple de donar la vida pels nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,8-12)

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: «Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigüeu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home el teniu davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè. Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és «la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici». La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo! / Perdura eternament el seu amor. / Més val emparar-se en el Senyor / que posar confiança en els homes. / Més val emparar-se en el Senyor / que fiar-se dels poderosos. R.

Gràcies, perquè vós m'heu escoltat / i heu vingut a salvar-me. / La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / Vós sou el meu Déu, us dono gràcies, / us exalço, Déu meu! / Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo! / Perdura eternament el seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 10,11-18)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal i tant se li'n dona, de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa.

Jo soc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles. Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meva veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Soc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 4,8-12)

En aquellos días, lleno de Espíritu Santo, Pedro dijo: «Jefes del pueblo y ancianos: Porque le hemos hecho un favor a un enfermo, nos interrogáis hoy para averiguar qué poder ha curado a ese hombre; quede bien claro a todos vosotros y a todo Israel que ha sido el Nombre de Jesucristo el Nazareno, a quien vosotros crucificasteis y a quien Dios resucitó de entre los muertos; por este Nombre, se presenta este sano ante vosotros. Él es «la piedra que desechasteis vosotros, los arquitectos, y que se ha convertido en piedra angular»; no hay salvación en ningún otro, pues bajo el cielo no se ha dado a los hombres otro nombre por el que debamos salvarnos.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *La piedra que desecharon los arquitectes es ahora la piedra angular.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los hombres, / mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los jefes. R.

Te doy gracias porque me escuchaste / y fuiste mi salvación. / La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / Tú eres mi Dios, te doy gracias; / Dios mío, yo te ensalzo. / Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no lo conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,11-18)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Yo soy el Buen Pastor. El buen pastor da su vida por las ovejas; el asalariado, que no es pastor ni dueño de las ovejas, ve venir el lobo, abandona las ovejas y huye, y el lobo las roba y las dispersa; y es que a un asalariado no le importan las ovejas.

Yo soy el Buen Pastor, que conozco a las mías, y las mías me conocen, igual que el Padre me conoce, y yo conozco al Padre; yo doy mi vida por las ovejas. Tengo, además, otras ovejas que no son de este redil; también a esas las tengo que traer, y escucharán mi voz, y habrá un solo rebaño y un solo Pastor. Por esto me ama el Padre, porque yo entrego mi vida para poder recuperarla. Nadie me la quita, sino que yo la entrego libremente. Tengo poder para entregarla y tengo poder para recuperarla: este mandato he recibido de mi Padre.»